

[Albertsen.]

med strafferammen som med, at der var en mere liberal holdning over for de akkels mennesker i Danmark end i de øvrige nordiske lande.

Jeg tror, man i stigende grad er kommet til den opfattelse, at det ikke kan forklares ved denne påstand, men København er nu engang geografisk en udgangsport til den øvrige verden. København er et større bysamfund, og København har for nogle mennesker måske i højere grad stået som et attraktivt sted at komme for mennesker af denne kategori.

Jeg kan sige, at det drejer sig ikke alene om denne kategori af borgere fra de øvrige nordiske lande. Det drejer sig f. eks. også i udpræget grad om finske alkoholikere, og det har ikke noget med alkohollovgivningen at gøre, at disse mennesker tilfældigvis kommer til Danmark eller søger hened, men det er et udtryk for, at de søger væk fra det samfund, de hidindtil har levet i, og da er udgangsporten måske til andre steder at passere København og opholde sig her nogen tid.

Men jeg vil også gerne sige, at ud over i øvrigt principiel enighed med det, som er fremført af justitsministeren om, at en ensartethed her efterhånden vel nok er så påkrævet, at det er naturligt at acceptere tankegangen heri, mener vi, at det ikke er et spørgsmål om alene at se på denne side af sagen — og det forstår jeg der heller ikke er tale om — men at man også skal anlægge og uddybe det præventive arbejde.

Jeg kan tilføje, at vi på det nys afsluttede møde i Nordisk Råd blev enige om, at man skal præstere en større forskning med henblik både på narkotikabehandlingen og på alkoholproblemet, således at der anlægges en generel betragtning og et generelt fremstød over for disse to samfundsonder, idet man i stigende grad er klar over, at der er nøje sammenhæng, og derfor er et initiativ påkrævet. Der er altså ikke tale om, at man isoleret her, hvad det nordiske angår, kigger alene på strafferammer, men man anlægges også et præventivt syn med henblik på bekæmpelsen af disse samfundsonder.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Poul Boeg, at det forhold, at vi i Danmark har haft en lavere strafferamme igennem et par år, netop gør, at vi har et sammenligningsgrundlag i forhold til de nordiske lande, og det er det, jeg har efterlyst skal med i udvalgsarbejdet.

Så må jeg endelig også sige til hr. Poul Boeg, at omkostningerne stiger skam også på anden vis, hvis vi udvider strafferammen fra 6 år til 10 år. Vi skal vide, at den betaling, som de internationale kurerer o. lign. skal have, vil være større — altså de penge, som stofmisbrugerne, 5.000-7.000 herhjemme, skal skaffe for at købe stofferne. Det vil altså være en højere pris med en risiko for en kriminalitetsoptapning af disse unge menneskers adfærd. Det må vi også have med i vores overvejelser i forbindelse med en udvidelse af strafferammen fra 6 til 10 år.

En bemærkning til hr. Erlendsson: jeg accepterer ikke tvangsfilosofien, som hr. Erlendsson gav udtryk for her. Vi har 500-600 mennesker, som er i vore fængsler i øjeblikket. Over for dem kunne man jo passende gøre en indsats. Hvis hr. Erlendsson og fremskridtspartiet vil være med til at betale, hvad et eksperiment med de 500-600 mennesker, som sidder i kriminalforsorgens institutioner, koster, så lad os begynde med dem, men at gå videre med tvangen ud over de 500-600, er jeg bestemt ikke tilhænger af.

Formanden:

Der er yderligere 3, der har bedt om korte bemærkninger, og derefter standser vi de korte bemærkninger i denne omgang.

(Kort bemærkning):

Ib Christensen (DR):

En kort bemærkning til hr. Albertsen: Jeg har ikke påstået, at jeg kunne sige noget som helst om udgiftskonsekvenserne af at forhøje strafferammen fra 6 til 10 år, jeg har bare antydnet, at det kunne tænkes, at udgifterne blev større, fordi den generalpræventive effekt måske ikke er så stor, som man forestiller sig. Og hvis det bliver